

De Hoogste Vorm van Christelijke Dienst

The Highest Form of Christian Service

door Oswald, J. Smith

Hoofdstuk XVII

De hoogste vorm van christelijke dienst

De hoogste vorm van christelijke dienst is intercessie*. Ik verklaar dit zonder enige vrees voor tegenspraak. En wat ik nu ga zeggen is toepasbaar voor elke christen in de wereld, want allen maken er deel aan uit. Je kan misschien niet prediken, maar je kan bidden. Het is je voorrecht een intercessor te worden als je er voor kiest en zo het grootste werk dat God aan de mens heeft toegezegd te volbrengen.

**Opmerking van de vertaler, in de oorspronkelijke Engelse tekst staat het woord "intercession". Dit is een woord van Latijnse oorsprong, intercessio = verzet, veto, bemiddeling, werkwoord intercedere = zich plaatsen tussen, tussenbeide komen. Daarom wordt het woord "intercession" in deze tekst vertaald door het woord "intercessie". De intercessor is diegene die intercessie doet.*

Ga met mij naar Exodus 32:31-32 en merk hier het gebed van Mozes op als hij bidt in naam van het volk. "Toen keerde Mozes tot de Here terug en zeide: Ach, dit volk heeft een grote zonde begaan, want zij hebben zich een gouden god gemaakt. Maar nu, vergeef toch hun zonde -" En hier is er een pauze, die wordt aangetoond door een streepje achter het woord "zonde" alsof Mozes wachtte om God's antwoord te horen alvorens hij verder ging, "- Maar nu, vergeef toch hun zonde" bidt hij. En in de pauze die daarop volgt, met zijn hart vol verdriet, luistert hij naar God's antwoord. Maar hij wacht tevergeefs op een antwoord, er komt geen respons. Dan, met een last die hem bijna verplettert en een liefde voor zijn volk die in zijn hart naar boven komt, gaat hij verder met zijn voorbede; "en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt."

Oh, wat een gebed! Hoe prachtig bad deze dienaar van God voor zijn volk. Wat een zware last die op zijn hart rustte! Het is bijna onmogelijk voor ons om de bittere angst van zijn ziel te begrijpen toen hij aan het pleiten was. Hoe diep was zijn liefde!

Heeft een mens ooit zo een ervaring meegemaakt? En hoe zwak zijn onze smekingen in vergelijking met die van deze grote intercessor. Mozes was bereid om voor altijd gescheiden van God te zijn, om zijn naam uit het Boek des Levens te laten delgen en om eeuwig verloren te zijn, als zijn volk maar gered kon worden.

Maar Mozes was niet de enige. Er is iemand anders die een dergelijke ervaring had, die dezelfde last voelde, dezelfde ondraaglijke pijn doorstond en hetzelfde offer maakte. Dat was Paulus, de machtige apostel voor de Heidenen. "Ik spreek de waarheid in Christus," roept hij uit, "ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest: ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer. Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees." (Rom 9:1-3).

Wat een beeld van Paulus' hart! We denken aan hem als een man vervuld met vreugde, niet alleen als iemand die zichzelf verheugde maar ook als iemand die anderen gebood zich te verheugen. Doch hier verklaart hij dat hij een grote smart en voortdurend hartzeer heeft, dat hij onder enorme druk staat en elk moment van de dag en nacht een last met zich draagt. En oh, wat een last! Hoezeer verplettert het hem! Het is zo groot dat hij verklaart dat hij wenst verbannen te zijn, eeuwig gescheiden van Christus, ten behoeve van zijn verwanten naar het vlees. Met andere woorden, Paulus voelt exact hetzelfde als wat Mozes voelde. Zijn liefde voor zijn eigen volk Israël is zo wonderlijk dat hij, na goed afwegen, bereid is alles te verliezen opdat zij alles zouden winnen. En de enige verlichting vindt hij in gebed, machtige, onophoudelijke voorbede voor zijn broeders de Joden.

Met zo'n voorbeelden van intercessie, geboren uit een gebroken, bezwaard hart, hoe beklagenswaardig zwak en onwerkelijk zijn onze gebeden! Dat we ook zo belast mogen zijn voor anderen, dat we krachtig met God mogen zijn in onze bediening van intercessie.

Nu wil ik enkele dingen aanhalen welke we ons moeten herinneren als we ons in deze hoogste vorm van christelijke dienst willen engageren.

Staan op gebedsgrond

Eerst en vooral moeten we ons op gebedsgrond bevinden. Dit wil zeggen dat we er zeker van moeten zijn dat alles goed is tussen ons en God. Als dit niet het geval is, is het zelfs nutteloos om zelfs te beginnen bidden. "Had ik onrecht beoogd in mijn hart," zegt het geïnspireerde Woord, "dan zou de Here niet hebben gehoord." (Ps 66:18). Dat betekent dat de Heer nog niet naar mijn gebed zal luisteren, laat staan het beantwoorden. Staan op gebedsgrond betekent dat alle zonden zijn vergeven, zich wegkeren van alles wat de Heilige Geest bedroeft en me niet in te laten met alles wat God niet welgevallig is. En als we over de hoogste vorm van christelijke dienst nadenken en besluiten intercessors te worden, laten we dan eerst en vooral zeker zijn dat we op gebedsgrond staan en dat er niets tussen ons en God staat.

De last voor anderen

Ten tweede betekent intercessie dat we verder dan onszelf, onze noden en problemen bidden en dat we ons geestelijk gezien op een plaats en positie bevinden waar we kunnen binnengaan in deze gezegende bediening met Jezus Christus, de last van anderen op ons nemend in een werkelijke ziel-arbeid (barensweeën) en de Heilige Geest toelaten door ons te bidden in de wil van God.

De meeste gebeden die in de Bijbel staan opgeschreven zijn gebeden voor anderen. Mozes en Paulus, zoals we reeds hebben gezien, dachten enkel aan Israël. Onze Heer Zelf bad heel zelden voor Zijn eigen noden. Zijn last was steeds voor de scharen om zich heen. Intercessie is gebed voor anderen.

Dat betekent dat we onszelf naast de Heer Jezus Christus plaatsen. We willen de last van Zijn hart kennen en het plan vinden, het programma dat Hij wil zien plaatsvinden. Dan bidden we met dit in onze gedachten. Vaak denken we niet op deze manier. De hele gebedslast is gefocust op onszelf. Het gaat in onze gebeden over onze noden, onze verlangens. We moeten verder dan dit geraken. We moeten bidden totdat we komaf hebben gemaakt met alles dat onszelf aangaat en dan verdergaan in intercessie voor anderen. Wat wil God doen? Wat is Zijn plan voor dit werk? Hoe kunnen we de belangen van de Heer Jezus het best dienen en Hem verheerlijken? Er zijn vragen die moeten gesteld worden. Laten we daarom wachten op Hem tot Hij de last van Zijn hart openbaart en laten we dan, geplaatst naast Christus, bidden en Zijn programma laten slagen.

Dat betekent dat we rekening houden met de machtiging van de Heilige Geest, want Hij alleen kent God's gedachten. Het leven dat zich overgeeft aan Hem zal richting krijgen, geleid en verlicht worden zodat de smekingen die gebracht worden hun bestemming niet missen. Hij zal ons gebed leiden in overeenstemming met God's plan en God's doel als we Hem durven te vertrouwen en ons volledig ter beschikking stellen. Oh, de vreugde te bidden met Jezus Christus! Dat is iets anders dan voor onszelf te bidden.

Het zwaarste werk

Ik wil verder gaan en zeggen dat intercessie zonder enige twijfel niet alleen de hoogste vorm van christelijke dienst is maar ook het zwaarste werk. Voor diegene die geen intercessor is lijkt dit absurd. Gebed wordt door de meeste mensen gezien als een gemakkelijke bezigheid. Moeilijkheden zijn niet gekend. Maar dat is omdat ze niets weten over de bediening van voorbede. Hun gebeden, voor het grootste deel, zijn gefocust op zichzelf, hun geliefden en hun eigen persoonlijke interesses met een uitzonderlijke petitie voor de verloren heidenen. Waarschijnlijk bidden ze zo'n 5 à 15 minuten 's morgens en ook nog eens 's avonds. Om tijdens de dag een uurtje apart te zetten of op God te wachten gedurende een halve nacht komt zelfs niet in hen op. Hun gebedsleven is krampachtig. Het wordt beschouwd als bijzaak en wordt onmiddellijk

verwaarloosd als andere dingen aandacht vragen. Zo'n persoon treft op geen enkele wijze het koninkrijk van Satan. Zo bidden is gemakkelijk.

Maar de christen die de bediening van intercessie aanneemt zal een heel andere ervaring hebben. Satan zal alles wat in zijn macht is doen om het te hinderen en te belemmeren. Men zal zich bewust zijn van zijn aanwezigheid en tegenstand.

Dan, zal ook ontmoediging ons pad kruisen. Telkens opnieuw zullen we het willen opgeven. Het verbaast ons dan ook niet dat de Heer de parabel gaf van de vriend in de nacht (Lucas 11:5). Volharding is een van de belangrijkste voorwaarden. We bidden gedurende een bepaalde periode en dan, als er geen antwoord komt, geraken we ontmoedigd en geven we het op. Satan gebruikt zijn meest succesvolle wapen tegen ons en verbreekt onze vastberadenheid om intercessors te worden.

Wanneer iedereen heeft gefaald, overlaadt hij ons met werk. Satan ziet ons liever werken dan bidden. Hij weet heel goed dat werk zonder gebed krachteloos en vruchteloos is. Als hij ons kan bezig houden zodat we geen tijd hebben om te bidden dan heeft hij zijn doel bereikt.

*“Weg met werk dat gebed verhindert,
het is het beste er mee te stoppen,
want werk zonder gebed, ook al is het goed,
zal falen in het winnen van de kroon.”*

Oh, beste broeder, ik smeed je onderzoek je leven en zie of alles wat je doet echt essentieel is. Misschien zet je gebed opzij voor christelijke activiteiten. Ik smeed je, vooraleer het te laat is, pas je bediening aan, schrap dat wat niet-essentieel is, laat het niet toe dat je overladen wordt, maar zorg ervoor dat je tijd met God hebt en dan zul je in een maand meer bereiken dan in een gans jaar.

“Epafras laat u groeten, die een der uwen is, een dienstknecht van Christus Jezus, altijd in zijn gebeden voor u worstelende” (Kol 4:12). Waarom zo vurig? Waarom zoveel geworstel? De meesten onder ons zouden gewoon hun verzoek bij God brengen, geloven dat Hij geantwoord heeft en er niet langer over nadenken. Maar dat deed Epafras niet. Voor hem was het zwaar werk. Hij was een echte intercessor. Zo dus beschrijft Paulus zijn gebedsleven voor anderen niet als “werk” maar als “geworstel” (vurige strijd) of zoals “streven”. Kennen we iets van zo'n bediening?

“En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.” (Lucas 22:44). Zo bad de Zoon van God. Zelfs voor hem wat gebed het moeilijkste werk. Oh, ja, het was een vreugde, want gemeenschap met God brengt altijd vreugde en zegen; maar we ontmoeten een vijand als ons gebed een strijd wordt. Ik vraag me af wat we kennen van dit soort gebed.

Het geïnspireerde Woord zegt dat Hij doodsangsten had en dat nadat Hij een tijdje had gebeden Hij nog vuriger begon te bidden. Het was zo'n zwaar werk, de angst was zo ondraaglijk, de last zo zwaar, de druk zo verschrikkelijk dat Zijn zweet bloeddruppels werden toen het uit de poriën van Zijn huid drupte. Hoe intens! Wat een verschrikkelijke strijd! Hoezeer komen we te kort in ons gebedsleven (intercessie)! Hoe weinig weten we van de last die de Zoon Van God droeg.

“En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.” (Rom 8:26). Hier hebben we een beeld van het gebedsleven van de Heilige Geest. Hij bidt zoals Jezus bad. Kijk naar de taal die gebruikt wordt voor Zijn intercessie, “verzuchtingen”. En om ons een idee te geven over de intensiteit en het lijden staat er dat de verzuchtingen van de Geest onuitsprekelijk zijn. Geen enkele taal is in staat een adequate beschrijving te geven van de vurigheid van de Geest Zijn intercessie. Het zijn onuitsprekelijke verzuchtingen.

Het meest effectieve wapen

Intercessie is het meest effectieve wapen van de Christen. Niets kan zijn kracht weerstaan. Het zal dingen doen wanneer al het andere heeft gefaald. En het gekke is dat we ons keren tot andere dingen om te komen tot wat alleen gebed kan doen. God heeft dit machtig wapen in ons hand gelegd en Hij verwacht van ons dat we het gebruiken. Hoezeer moet hij teleurgesteld zijn wanneer we het opzij leggen en bovennatuurlijke werk vervangen door gewone (natuurlijke) middelen.

Wanneer D.L.Moody voor de eerste keer Edingburg, Schotland, bezocht was het letterlijk zo dat in een paar dagen de ganse stad serieus doorheen geschud was. Zelfs gans Schotland was opgeschud. Het duurde niet lang voordat er van overal mensen per trein naar de stad kwamen om de bijeenkomsten bij te wonen, zo enorm was de interesse.

Wat was er gebeurd? Als antwoord op massale voorbede die gedurende maanden dagelijks was gehouden had God plots een grote zorg in de mensen geplaatst. Duizenden waren ongerust over hun geestelijke conditie en een grote massa kwam binnen in het Koninkrijk. Het was een van de grootste, indien niet de grootste, uitstortingen van de Geest die Schotland ooit heeft gezien of gekend. En wat is het resultaat?

Een paar maanden geleden was ik daar en ik ontdekte dit. De grote leiders in evangelisch werk en evangelisatie van de Britse Eilanden, de mannen en vrouwen die de grootste dingen bereikten voor God's Koninkrijk, waren in de meeste gevallen bekeerd tijdens de bediening van D.L.Moody. Schotland was dat bijzonder bezoek nooit vergeten. Het geheim, zoals iedereen zal bevestigen, was in de eerste plaats, intercessie.

“Want het gebed van een rechtvaardige is krachtig en mist zijn uitwerking niet.” (Jak 5:16). Zozeer waardeert God intercessie. Het volgende voorbeeld komt uit de bediening van Elisa. Hoe wonderbaarlijk maakte hij gebruik van de Godgegeven methode. Ik stel me Elisa voor als iemand die rondloopt met de sleutel van de hemel in zijn zak. Hij neemt de sleutel uit z'n zak, plaatst het in het sleutelgat van de wolken, draait het om en zo wordt de hemel afgesloten zodat het niet meer kan regenen. 3 ½ jaar later neemt hij de sleutel terug uit zijn zak, steekt het in hetzelfde sleutelgat, draait het om en het begint pijpenstelen te regenen. Hij hanteerde het wapen van intercessie waardoor dingen gebeurden.

“Petrus dan werd in de gevangenis in bewaring gehouden, maar door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem gebeden.”(Hand 12:5). Ja, Petrus zat in de gevangenis, dat is de macht van mensen. Dan komen er 2 woorden die ons onmiddellijk op een hoger niveau brengen waar machtigere krachten aan het werk zijn. “Maar gebed”. Dank u Heer, de Eerste Gemeente kende de kracht van intercessie. Petrus was bevrijd. God had Zijn engel gezonden als antwoord op het gebed van de Gemeente.

Waarom hebben wij er ons van afgekeerd? Hoe komt het dat de Gemeente vandaag zo weinig vertrouwen heeft in de doeltreffendheid van intercessie? Wat een gemis! Oh, dat God luid tot ons mag spreken en dat Hij ons mag terugroepen naar de dagen van de Eerste Gemeente, dat we ons opnieuw de doeltreffendheid van dit machtig wapen mogen realiseren, zodat wij ook bovennatuurlijk werk mogen verrichten door middel van intercessie.

Het Hoog waterpeil

Intercessie is het hoog waterpeil van geestelijke ervaring. Er zijn velen, die geen intercessors zijn, die roemen van wonderlijke bovennatuurlijke manifestaties. Alsof het mogelijk is om sommige gaven van de Heilige Geest te hebben en toch geen intercessor te zijn. Hier falen is overal falen. Gemeenschap (fellowship) met Christus hebben is de grootste zegen van alle.

Je kan nooit hoger geraken dan het troon-leven. Wanneer Jezus Christus terugkeerde naar de rechterhand van Zijn Vader was dat om de grote bediening van intercessie voor Zijn Gemeente aan te gaan. Gedurende 1900 jaar is Hij al zo bezig. Tenminste voor Hem is dat Zijn belangrijkste werk. Het troon-leven is het hoog waterpeil. Dezelfde bediening op zich nemen is hier beneden te doen wat Christus daar boven aan het doen is. De Bijbel zegt, “daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.” (Heb 7:25).

Mijn vriend, je mag op zoek zijn naar een bijzondere gave. Je mag op zoek zijn naar een ongewone manifestatie. Het kan zijn dat een grote emotionele ervaring je vreugde is en het is mogelijk dat je neerkijkt op anderen die nog niet hebben ontvangen wat jij reeds ontving en dat je hoog boven hen staat wat betreft Christelijke ervaring. Wees er zeker van dat dat niet zo is. De hoogste vorm van christelijke dienst is intercessie. Het hoog waterpeil van geestelijke ervaring is een leven van intercessie. Tot dat je dit bereikt, kom je tekort. Ik zit er niet mee in hoe empathisch je roemt over je geestelijke ervaringen en over de speciale gaven die je hebt ontvangen, je bediening mist kracht, je gaven zijn waardeloos, als je niet weet hoe je moet bidden voor anderen. Het "troon-leven" is wat echt telt voor God.

Vergeef me omdat ik hierover zo ernstig spreek. Maar we leven in een tijd dat Satan elke soort spiritualiteit in de plaats van voorbede (intercessie) zet. We moeten verwittigd worden en waakzaam zijn om niet misleid te worden door zijn beramingen en daardoor het hoog waterpeil van geestelijke ervaring missen.

God's machtig instrument

Intercessie is God's machtig instrument voor de redding van zielen. Ik geef de markante bekering van J. Hudson Taylor als voorbeeld - in zijn eigen woorden. Het toont aan hoe de gebeden van zijn moeder voor hem uitwerking hadden. Ze had geen bijzondere gaven en talenten maar ze kende God en ze kende de bediening die plaatsvindt achter gesloten deuren. Het gaat als volgt:

"In die tijd wist ik maar weinig van wat er in het hart van mijn moeder plaatsvond, zo een 70 a 80 mijlen verderop. Die bepaalde namiddag stond ze op van tafel met een intense hunkering naar de bekering van haar zoon en voelde dat - weg van huis, met meer vrije tijd dan anders - haar een bijzondere mogelijkheid was gegeven om bij God te pleiten voor mijn bekering. Ze ging naar haar kamer en deed de deur op slot en besloot om daar niet weg te gaan alvorens haar gebed was beantwoord. Uren lang pleitte die lieve moeder voor me, totdat ze uiteindelijk niet langer kon bidden maar gedwongen werd om God te prijzen daar Zijn Geest haar had overtuigd dat het al had plaatsgevonden - de bekering van haar enige zoon.

"Toen onze lieve moeder veertien dagen later thuiskwam, was ik het die haar het eerst bij de deur ontmoette en haar zei dat ik zo'n fantastisch goed nieuws voor haar had. Ik kan mijn moeders armen nog om me heen voelen, toen ze me dicht tegen haar boezem drukte en zei, "Ik weet het jongen, ik ben me al veertien dagen aan het verheugen om wat je me gaat vertellen."

Oh, beste vrienden, moge de Heer onze harten in beroering brengen! Hoe groot is onze verantwoordelijkheid! Hoe fantastisch zijn onze bronnen! Zielen gaan overal verloren. Vele van onze verwanten en familieleden staan nog steeds in de kou. We hebben met hen gesproken en hen gevraagd om Christus aan te nemen maar het was allemaal vergeefs. Jaren gaan voorbij en ze zijn nog niet gered. Oh dat we de last op ons moge nemen, de last voor hun zielen en niet rusten totdat Hij antwoordt en ze zich bekeren. Als we ons echt bewust zijn van het machtige instrument dat God in onze handen heeft geplaatst dan zullen we het zeker hanteren tot we resultaten hebben. Al het andere mag falen, maar intercessie heeft nut. God kan zichzelf niet verloochenen.

God's almachtige bemiddeling

Intercessie is God's almachtige bemiddeling voor de uitstorting van Zijn Geest. Geen enkele opwekking heeft ooit plaatsgevonden zonder deze bediening. Iemand heeft gebeden. Ga, als je dat wil, naar de verslagen over de grootste opwekkingen van de laatste jaren en je zal ontdekken dat het geheim, de bron, gebed is geweest. God heeft hier en daar een kleine groep de last gegeven, soms zelfs 2 of 3 in aantal, maar dezen hebben zich zo helemaal aan de voorbede gegeven met een uitstorting van de Heilige Geest als resultaat.

Het mysterie van de grote opwekking onder D.L.Moody in de gemeente waar hij zondagavond predikte in Engeland, toen honderden het Koninkrijk binnen kwamen, bleef voor lange tijd onopgelost maar uiteindelijk kwam het geheim aan het licht.

Twee zussen, zo werd ons verteld, woonden samen. Een van hen was invalide. Jaren ervoor had ze in een krant gelezen over het grote werk van de Amerikaanse evangelist D.L.Moody. Een last kwam op haar. Vanaf die dag begon ze te bidden dat God Moody naar Engeland zou zenden en dat hij in haar kerk zou komen spreken. Uiteindelijk, na dagelijks gebed, werd haar gegeven wat ze had gevraagd. Op een dag kwam haar zus thuis en zei dat een man met de naam Moody had gepredikt.

Met een grote last, sloot de invalide vrouw zich op en weigerde enig contact. De ganse namiddag pleitte ze voor God, met als resultaat dat grote zegen neerkwam op de congregatie en honderden waren gered aan het einde van de avonddienst. Dat was het begin van Moody's grote werk in de Britse Eilanden. God had de gebeden van een invalide vrouw beantwoord.

Toen ik een campagne in de stad Ballymena hield, waar ik voor de grootste menigte ooit stond, ging ik naar het kleine oude schoolgebouw waar vier jonge mannen in gebed met God hadden geworsteld, gebed dat resulteerde in de grote Ierse Opwekking van 1859 - doorgezet en intens gebed.

Laat me citeren uit het werk van Charles G. Finney, de man door wiens gebed opwekking kwam. Dit incident bewijst opnieuw dat God's almachtige bemiddeling in echt opwekkingswerk intercessie is. Het gaat als volgt:

“Een devoot man in het westen van deze staat had de toring. Hij was arm en was reeds gedurende vele jaren ziek. Een niet bekeerde handelaar aldaar, een man met een goed hart, zond hem af en toe dingen zowel voor hem als voor zijn familie. Hij was dankbaar voor diens goedheid maar kon op zijn beurt niets doen, en dat wou hij toch zo graag. Uiteindelijk besloot hij dat zijn beste wederdienst gebed voor de handelaars bekering was. Zo dus begon hij te bidden, en zijn ziel gloeide en hij hield vast aan God. Er vond geen opwekking plaats maar met de tijd tot grote verbazing van iedereen, leerde de handelaar God kennen. Het vuur ontvlamde over de hele plaats, een krachtige opwekking volgde, en velen bekeerden zich.

“Deze arme man kwijnde, in zijn zwakke conditie, gedurende verschillende jaren weg. Na zijn dood bezocht ik de plaats en zijn weduwe gaf me zijn dagboek. Er stond onder andere dit in: “ik ken ongeveer 30 bedienaars en gemeenten.” Hij had bepaalde uren apart gezet tijdens de dag en de week om voor elke bedienaar en gemeente te bidden, alsook gedurende bepaalde periodes voor verschillende zendingsposten. Dan volgde, onder verschillende data, feiten zoals deze: “Vandaag ben ik bekrachtigd geweest om wat ik noem het gebed van geloof te bidden voor de uitstorting van de Geest op de ___ Gemeente, en ik vertrouw in God dat er daar weldra een opwekking zal zijn.” Zo had hij een groot aantal gemeenten opgenoemd met de vermelding dat hij in geloof voor hen had gebeden dat een opwekking onder hen snel zou plaatsvinden, en dat gebeurde.

“Ze vertelde me dat hij tijdens zijn ziekte zo geoefend was in gebed dat ze vaak bang was dat hij “zichzelf dood zou bidden”. De opwekking was enorm groot en krachtig in de ganse regio, en het feit dat het zou plaatsvinden was niet verborgen gehouden voor deze dienaar van de Heer. Volgens Zijn Woord: “Des HEREN vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen, en zijn verbond maakt Hij hun bekend.” (Ps 25:14). Deze man, die lichamelijk te zwak was om zijn huis te verlaten, was nuttiger voor de wereld en de Kerk van God dan alle harteloze professoren in het land. Staand tussen God en de wildernis van Sion, stortte hij zijn hart uit in gelovend gebed, “want hij heeft zich vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht” (Gen 32:28).

“Er zijn twee manieren vereist om een opwekking te bewerken: de ene is het beïnvloeden van mensen, de andere God beïnvloeden. Gebed is een essentiële link in de oorzakelijke ketting dat leidt tot opwekking, net zoals de waarheid is. Sommigen hebben hartstochtelijk de waarheid gebruikt om mensen tot bekering te brengen en hebben weinig nadruk gelegd op gebed. Ze hebben gepredikt, en gesproken, met hartstocht foldertjes uitgedeeld en zich daarna afgevraagd waarom het toch zo weinig effect had. En de reden daarvan was dat ze zo weinig gebruik hadden gemaakt van dat andere middel namelijk doeltreffend gebed. Ze hadden niet ingezien dat waarheid op zich nooit doeltreffend zal zijn zonder de Geest van God en dat de Geest gegeven wordt als antwoord op gebed.”

Gebed en het Woord

Er is een tekst in de Bijbel dat de laatste jaren min of meer een motto voor mij geworden is. Het staat in Handelingen 6:4 en gaat als volgt: “Maar wij zullen volharden in het gebed, en in de bediening des Woords.” Wat een ideale roeping! Al het andere wordt als secundair gezien. Het grootste dat de apostelen konden doen voor het Koninkrijk van God was eerst zichzelf geven aan gebed en dan aan de bediening van het Woord. En je zal opmerken dat gebed vooraf gaat aan prediking.

Oh, beste broeders, ik smeed je om grotere nadruk te leggen op dit deel van je werk. De bediening van het Woord zonder gebed is onmogelijk. De twee zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Hij die krachtig wil bidden moet doeltreffend bidden. Arbeiden met God is arbeiden met mensen. Laten we ons in deze eindtijd als nooit tevoren geven aan intercessie, de hoogste vorm van christelijke dienst.